

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-361/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Gordane Marušić-Babić predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Biserke Kalauz, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica [ ] [ ] po generalnoj punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Novi Vinodolski, Trg Vinodolskog zakona 1, Novi Vinodolski, koju zastupa opunomoćenik [ ] [ ] radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, u sjednici vijeća održanoj 13. veljače 2020.

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/430, urbroj: 376-10-18-21 od 23. srpnja 2018.

II Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Gradu Novi Vinodolski naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 30 dana od primitka ove presude.

III Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika u točki I. izreke utvrđuje se da je Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Novi Vinodolski prema evidenciji Općinskog suda u Rijeci, Zemljišnoknjižnog odjela Novi Vinodolski dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta 640/2016 od 12. prosinca 2016. (dalje: Elaborat), koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravlanje i održavanje svoje EKI, a Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio ovog rješenja.

Nadalje, istim rješenjem utvrđuje se da je HT infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama na području Grada Novi Vinodolski navedenim u potvrdi Primorsko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-23 od 26. lipnja 2018., koje je sastavni dio ovog rješenja (točka II. izreke), zatim na nekretninama na području Grada

Novi Vinodolski-javnim površinama navedenim u potvrdi Primorsko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-22 od 26. lipnja 2018., koje je sastavni dio ovog rješenja (točka III. izreke), te na nekretnini na području Grada Novi Vinodolski-pomorsko dobro u općoj uporabi navedenoj u potvrdi Primorsko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-24 od 26. lipnja 2018., koje je sastavio dio ovog rješenja (točka IV. izreke) i na nekretninama na području Grada Novi Vinodolski, navedenim u potvrdi Primorsko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-21 od 26. lipnja 2018., koja je sastavni dio ovog rješenja (točka V. izreke), a koje nerazvrstane ceste su vlasništvo Grada Novi Vinodolski i na kojim cestama odnosno na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Količinu i vrsti EKI iz točke I. do V. ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu (točka VI. izreke).

U točki VII. izreke osporenog rješenja utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnine iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Novi Vinodolski ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Crikvenica, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra-javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine", broj: 152/11., 151/14. i 95/17.). U točki VIII. izreke utvrđuje se da Grad Novi Vinodolski ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 23. rujna 2015., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Grada Novi Vinodolski ukoliko je ista nastupila nakon 23. rujna 2015. prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Novi Vinodolski dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra-javnoj aplikaciji.

U točki IX. izreke rješenja obvezuje se HT u roku od 8 dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz točke I. do VI. ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Gradu Novi Vinodolski, a pod točkom X. izreke obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka rješenja platiti Gradu Novi Vinodolski naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu, drugu i treću godinu, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. U točki XI. izreke osporenog rješenja obvezuje se Grad Novi Vinodolski omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Tužitelj osporava zakonitost citiranog rješenja tuženika zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi u bitnome navodi da je tuženik Grad Novi Vinodolski (dalje: Grad) proglasio vlasnikom, a time i ovlaštenikom naknade za pravo puta za niz čestica za koje niti u ponovljenom postupku nije nedvojbeno dokazano da se nalaze u vlasništvu Grada, što predstavlja povredu članka 28. stavka 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj: 73/08., 9/11., 133/12., 80/13., 171/14. i 72/17.-dalje: ZEK), kao i daljnje nepostupanje prema uputi Visokog upravnog suda RH iz presude poslovni broj: UsII-65/17 od 3. kolovoza 2017. Ističe da sukladno članku 101. stavku 2. Zakona o cestama ("Narodne

novine", broj: 84/11., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.-dalje: ZOC) na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja, pa da stoga u odnosu na nerazvrstane ceste nema mjesta određivanju visine naknade za pravo puta. Također smatra da je za utvrđivanje nositelja prava vlasništva na nerazvrstanoj cesti nužno utvrditi da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine, kako bi se isključila bilo kakova dvojba o stjecanju prava vlasništva na njoj, a što u dosadašnjem postupku nije učinjeno, jer potvrda Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje Grada Novi Vinodolski od 26. lipnja 2018., na temelju koje je tuženik izveo zaključak o vlasništvu Grada na pojedinim kategorijama čestica, ne predstavlja novi niti dostatan dokaz o vlasništvu i kategoriji tih nekretnina, imajući u vidu i da je Sud unatoč postojanju istovjetne potvrde (datirane 23. veljače 2017.) u naprijed navedenoj presudi ocijenio da prvotno rješenje tuženika od 10. ožujka 2017. nije bilo zakonito. Napominje da sukladno članku 102. ZOC-a postoji izričita obveza općina i gradova da usklade stvarno stanje sa zemljišnoknjižnim stanjem te da je Grad to bio dužan učiniti temeljem članka 224. Zakona o zemljišnim knjigama ("Narodne novine", broj: 91/96., 137/99., 114/01., 100/04., 107/07., 152/08., 126/10., 55/13. i 60/13.). Nadalje navodi da bi Grad imao pravo na naknadu za pravo puta na nekretninama koje u naravi predstavljaju javne površine samo kao njihov vlasnik ako je upisan u zemljišnoj knjizi, pa da potvrda Primorsko-goranske županije od 26. lipnja 2018. na koju se tuženik poziva, također nije dostatan dokaz vlasništva nad nekretninama iz te potvrde, iz koje proizlazi da predmetne čestice u naravi predstavljaju javne površine kojima Grad upravlja sukladno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, jer se utvrđivanja prava vlasništva na zelenim površinama, parkovima, trgovima i javnim površinama provodi primjenom općih propisa o vlasništvu. Ističe da je identičnu potvrdu Grad također dostavio u postupku koji je prethodio donošenju ranijeg rješenja tuženika (potvrda od 23. veljače 2017.), s time da su potvrdi iz 2018. godine dodatno navedene još neke čestice, za koje iz zemljišnoknjižnog stanja proizlazi da je riječ o nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske. Smatra da tuženik niti u pogledu ove kategorije nekretnina nije u ponovljenom postupku otklonio primjedbe suda. Nadalje tužitelj navodi da je tuženik Gradu priznao pravo vlasništva, pa time i pravo na ubiranje naknade za pravo puta i za nekretnine za koje se u zemljišnim knjigama upis vodi samo kao općenarodna imovina bez upisanog nositelja prava korištenja, a sve temeljem potvrde naprijed navedenog tijela Primorsko-goranske županije od 26. lipnja 2018. Ukazuje na odredbu članka 362. stavka 3. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj: 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 129/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12. i 152/14.-dalje: ZOV) prema kojoj se presumira da su vlasništvo Republike Hrvatske sve stvari iz društvenog vlasništva na području Republike Hrvatske glede kojih nije utvrđeno u čijem su vlasništvu niti djeluje predmnijeva vlasništva iz stavka 1. i 2. ovoga članka, a tko tvrdi suprotno to treba moći i dokazati. S obzirom da iz zemljišnoknjižnog izvotka proizlazi da Grad nije upisan kao nositelj prava upravljanja, korištenja i raspolaganja nekretninama na kč.br. 5847/108, 5847/159, 5847/180 sve k.o. Novi, obuhvaćenim potvrdom Grada već su te čestice upisane kao općenarodna imovina, smatra da bi iste bile vlasništvo Republike Hrvatske, te se poziva i na članak 4. stavak 2. točku 13. Zakonu o upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske ("Narodne novine", broj: 94/13., 18/16. i 89/17.) prema kojoj se državnom imovinom smatraju nekretnine koje se u zemljišnim knjigama vode kao društveno vlasništvo i općenarodna imovina. Navodi stoga da tuženik nije mogao pojedine nekretnine na kojima je u zemljišnim knjigama upisana općenarodna imovina, upisanog prijašnjeg korisnika utvrditi samo na temelju priložene potvrde kao vlasništvo Grada. Predlaže da Sud osporeno rješenje poništi.

U odgovoru na tužbu tuženik smatra pogrešnim stav tužitelja da na nerazvrstanim cestama nije moguće zasnovati nikakovo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja. Poziva se na stajalište ovoga Suda iz presude poslovni broj: UsII-166/18, prema kojem se u odnosu na nerazvrstane ceste odredba članka 101. ZOC-a odnosi na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu za EKI koja je propisana ZEK-om kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkim komunikacija, dok se sukladno članku 6. stavku 2. točki e. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11., 151/14. i 95/17.-dalje: Pravilnik) naknada obračunava i za ceste, iz čega proizlazi da se ova obveza odnosi i na ceste u vlasništvu zainteresirane osobe na kojima se nalazi EKI tužitelja. Ističe da je sukladno stajalištu Suda iz presude UsII-8/17, prema kojem zemljišnoknjižno stanje nije jedino relevantno u postupku dokazivanja prava vlasništva na nerazvrstanim cestama koje su ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave, utvrdio da su nerazvrstane ceste na kojima tužitelj ima pravo puta i obvezu plaćanje naknade nekretnine navedene u potvrdi Primorsko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje klasa: 344-1/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-23 od 26. lipnja 2018., koja sadrži podatke o k.č. na kojima se nalaze nerazvrstane ceste Grada Novi Vinodolski, odnosno javna dobra u općoj uporabi u vlasništvu Grada. Navodi da je ta potvrda izdana na temelju podataka iz službenih evidencija odnosno iz jedinstvene baze podataka o nerazvrstanim cestama na području Grada pa se kao takva smatra javnom ispravom temeljem članka 159. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku. Ističe da tužitelj tijekom postupka nije osporavao podatke navedene u potvrdi, te smatra da tužbenim navodima općenite naravi nije doveo u sumnju istinitost podataka koje ista sadrži. Također navodi da sud u ranijoj presudi potvrdu od 23. veljače 2017. nije ocijenio neprikladnim dokazom, već je utvrdio da iz Tablice koja je priložena rješenju ne proizlazi da je zainteresirana osoba vlasnik odnosno upravitelj svih nekretnina koje su obuhvaćene osporenim rješenjem. Nadalje tuženik navodi da je pri određivanju visine naknade za pravo puta uzeo u obzir i javne površine navedene u potvrdi istog tijela Primorsko-goranske županije klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-22 od 26. lipnja 2018. s popisom k.č. kojima zainteresirana osoba upravlja temeljem članka 3. stavka 7. Zakona o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine", broj: 36/95 do 36/15.), a sukladno shvaćanju Suda iz presude UsII-106/17, prema kojem odredbu članka 29. ZEK-a kojom nije izričito propisano pravo na naknadu za pravo puta za javna dobra u općoj uporabi (kanali, trgovi, parkovi, dječja igrališta, javne prometne površine te dijelovi javnih cesta koje prolaze kroz naselja), treba tumačiti na način da se pojmom opće dobro razumjela i javno dobro u općoj uporabi. Ukazujući na presudu UsII-72/17 navodi da je kod određivanja naknade za pravo puta na nekretninama koje se u zemljišnim knjigama vode kao općenarodna imovina bez upisanog nositelja prava korištenja uzeo u obzir potvrdu naprijed navedenog tijela klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-21 od 26. lipnja 2018., kojom se potvrđuje da su nekretnine navedene u potvrdi preuzete u vlasništvo Grada na temelju odredbe članka 87. stavka 1. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi ("Narodne novine", broj: 90/92.) iza prijašnje Općine Crikvenica. Smatra da navodi tužitelja nisu osnovani te predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirana osoba Grad Novi Vinodolski u odgovoru na tužbu navodi da je tuženik pravilno primijenio mjerodavno materijalno pravo kod utvrđivanja parametara visine naknade za pravo puta. Smatra da u ovom upravnom sporu zakonitost osporenog rješenja valja ocjenjivati isključivo u kontekstu izvršenja ranije presude, te ističe da je tuženik u ponovnom postupku izmijenio koncept izreke rješenja kojim konačno rješava o pravima i obvezama infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, i dostavlja Tablicu 1 kao sastavni

dio tog rješenja, tako da se sada tužitelju nalaže da samostalno, prema provedenim dokazima u postupku dostavi vlastiti obračun godišnje naknade za pravo puta tuženiku i zainteresiranoj osobi i prema tom obračunu plati naknadu. Ističe da je tužitelj u obračun godišnje naknade za pravo puta, koju je platio za tri godine, uključio i naknadu za nekretnine na kojima zainteresiranoj osobi tužbenim navodima osporava vlasništvo. Smatra da je tuženik u postupku proveo dokaze iz kojih se nedvojbeno može utvrditi koje su nekretnine u vlasništvu Grada prema evidenciji nadležnog suda na ZIS aplikaciji odnosno prema službenim evidencijama zainteresirane osobe – javnim ispravama (potvrdama), a koje isprave tužitelj nije osporavao tijekom upravnog postupka. Navodi da takove isprave kao valjana dokazna sredstva cijeni i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudama poslovni broj: UsII-6/17 od 25. siječnja 2018. i UsII-72/17 od 6. rujna 2017., te citira dijelove obrazloženja tih presuda i shvaćanje Suda. Poziva se i na stav Ustavnog suda Republike Hrvatske u odluci broj: U-I-6326/11 i dr. od 7. veljače 2017. ("Narodne novine", broj: 23/17.), prema kojem javnopravni subjekti, kao stjecatelji po samom zakonu, nemaju obvezu uknjižiti svoje pravo vlasništva odnosno da izostanak uknjižbe ne znači da vlasništvo nisu stekli, te zakonske odredbe (članak 124., članak 131., članak 132. i članak 133. Zakona o cestama) same po sebi nemaju utjecaj na nastanak i prestanak vlasničkih prava. Navodi nadalje da ima pravo na naknadu za pravo puta u smislu odredbe članka 28. stavka 4. i 6. ZEK-a kao upravitelj općeg dobra u odnosu na nekretnine koje su javne površine, te se poziva na shvaćanje ovoga Suda o pravu jedinice lokalne samouprave na naknadu za pravo puta kada upravlja javnim dobrom u općoj uporabi (javnim površinama) iz presude poslovni broj: UsII-106/17 od 21. rujna 2017. Napominje da su javne površine (javne zelene površine i javne prometne površine) stupanjem na snagu Zakona o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine", broj: 68/18.) komunalna infrastruktura u smislu članka 59. i članka 60. i javno dobro u općoj uporabi u njenom vlasništvu u smislu članka 61. stavka 1. toga Zakona od dana uređenja odnosno izgradnje komunalne infrastrukture, a da su sve nekretnine navedene u potvrdi od 26. lipnja 2018. uređene kao javne površine od dana stupanja na snagu Zakona o komunalnom gospodarstvu pa su od tada stekle i status javnog dobra u općoj uporabi u vlasništvu Grada, tako da iz te osnove može zahtijevati naknadu za pravo puta, pa i za čestice za koje tužitelj u tužbi navodi da su vlasništvo Republike Hrvatske prilažući uz tužbu izvadak iz zemljišne knjige (neslužbene kopije). Ističe da prema sudskoj praksi neslužbene kopije zemljišnoknjižnih izvadaka nisu javne isprave, dok potvrde o činjenicama to jesu. Nadalje smatra neosnovan tužbeni navod da nema pravo na naknadu za pravo puta za nekretnine za koje je proveden upis uknjižbe općenarodne imovine bez upisanog prava korištenja, jer je vlasnik tih nekretnina na temelju članka 87. stavka 1. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi zbog toga što je na temelju te odredbe navedene nekretnine preuzela u svoje vlasništvo, a što je vidljivo i iz potvrde nadležnog upravnog tijela od 26. lipnja 2018., klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18/21). Poziva se na odluku Ustavnog suda RH broj: U-I/1587/2000 od 14. studenog 2011. u kojoj se utvrđuje da je Zakonom o lokalnoj samoupravi i upravi člancima 67. i 87. stavak 1., nekadašnjem društvenom vlasništvu kojim su upravljale bivše općine, utvrđen titular prava vlasništva tako da su nositeljem vlasništva postale jedinice lokalne samouprave i uprave tj. općine, gradovi i županije. Dodatno napominje da su konkretne nekretnine putevi (dijelovi ulica), pa su u vlasništvu Grada na temelju odredbi članka 101. stavka 1. ZOC-a. Ponavlja da je tuženik u postupku utvrđivanja parametara visine naknade za pravo puta pravilno primijenio članak 28. stavak 4. i 6. ZEK-a i članak 8. stavak 1. Pravilnika, prema kojima upravitelj općeg dobra odnosno vlasnik nekretnine imaju pravo na naknadu za pravo puta. Predlaže da ovaj Sud tužbeni zahtjev odbije. Potražuje naknadu troška za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 3.125,00 kn.

Odgovor tuženika i zainteresirane osobe na tužbu dostavljen je tužitelju sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.-dalje. ZUS).

Tuženi zahtjev nije osnovan.

Upravni postupak koji je prethodio donošenju osporenog rješenja proveden je u povodu zahtjeva zainteresirane osobe od 23. rujna 2015. podnesenog na temelju članka 28. stavka 6. ZEK-a radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta prema članku 28. stavku 4. istog Zakona.

Suprotno prigovoru tužitelja, iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tuženik u izvršenju presude ovoga Suda poslovni broj: UsII-65/17-11 od 3. kolovoza 2017., kojom je poništeno ranije rješenje tuženika od 10. ožujka 2017., u skladu s primjedbama Suda pribavio potrebne dokaze radi utvrđivanja statusa nekretnina obuhvaćenih predmetnim rješenjem odnosno ovlaštenja zainteresirane osobe kao vlasnika navedenih nekretnina na administrativnom području Grada Novi Vinodolski za pokretanje postupka u smislu članka 28. ZEK-a. Tuženik je odluku o zahtjevu donio na temelju postojećih podataka odnosno dokumentacije priloženu spisu, na koje se obrazloženju rješenja poziva, kao i na temelju mjerodavnih propisa i sukladno pravnim stajalištima ovoga Suda izraženim u dosadašnjoj praksi.

Tuženik neosnovano prigovara zakonitosti osporenoga rješenja u odnosu na nekretnine iz točke II. izreke tj. nerazvrstane ceste u vlasništvu jedinice lokalne samouprave. Naime, u dosadašnjoj sudskoj praksi već je otklonjen prigovor da bi ZEK isključio obvezu plaćanje za nekretnine za statusom javnog dobra u općoj uporabi, koji status imaju nerazvrstane ceste sukladno odredbi članka 101. stavka 1. Zakona o cestama ("Narodne novine", broj: 84/11., 18/13., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.-dalje: ZOC). U konkretnom slučaju je pravno relevantna činjenica da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine, odnosno sve katastarske čestice koje predstavljaju nerazvrstane ceste na području zainteresirane osobe, utvrđena sukladno potvrdi nadležnog tijela Primorsko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, izdane temeljem podataka službenih evidencija zainteresirane osobe koja na temelju članka 107. stavka 3. ZOC-a vodi jedinstvenu bazu podataka o nerazvrstanim cestama na svom području, a činjenica da na tim nekretninama tužitelj ima izradenu EKI utvrđena je sukladno Elaboratu koji je tužitelj sam dostavio. U tijeku upravnog postupka tužitelj nije osporio utvrđenja da se radi o nerazvrstanim cestama, te su tužbeni prigovori u tom smislu paušalne naravi.

Upis nerazvrstanih cesta u zemljišne knjige sukladno članku 102. ZOC-a, na koji se tužitelj poziva, nije odlučan za rješavanje ove upravne stvari kraj činjenice da su nerazvrstane ceste na temelju odredbe članka 101. stavka 1. ZOC-a ex lege u vlasništvu jedinica lokalne samouprave. Napominje se da sud u ranijoj presudi poslovni broj: UsII-65/17 nije razmatrao istovjetnu potvrdu Upravnog odjela za komunalne sustav i prostorno planiranje Grada Novi Vinodolski od 23. veljače 2017. niti je istu ocijenio neprikladnim i nedostatnim dokazom za pravilno utvrđivanje odlučnih činjenica i zbog toga poništio ranije rješenje tuženika, kako to tužitelj u tužbi pogrešno smatra.

Također, tuženik je pravilno tužitelju priznao pravo puta i odredio naknadu za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke III. izreke rješenja, na kojima tužitelj prema podacima u Elaboratu ima izgrađenu EKI, budući da je na temelju potvrde Primorsko-goranske županije, Grada Novi Vinodolski, Upravnog odjela za komunalni sustav i prostorno planiranje klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-22 od 26. lipnja 2018. utvrđeno da su navedene katastarske čestice u naravi javne površine kojima od dana stupanja na snagu Zakona o

komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine", broj: 36/95. do 36/15.) upravlja zainteresirana osoba. Kako su navedene nekretnine utvrđene prema podacima iz službenih evidencija nadležnog tijela, te kako se radi o javnim dobrima u općoj uporabi sukladno članku 35. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj: 91/96. do 152/14.), navodi tužbe u odnosu na te nekretnine nisu osnovani. Prema već izraženom shvaćanju ovoga Suda javna dobra u općoj uporabi niti, kada njima upravlja jedinica lokalne samouprave, nije moguće smatrati nekretninama koje ne bi potpadale pod članak 27. stavak 1. ZEK-a za koje se plaća naknada za pravo puta, a imajući u vidu da su ta dobra navedena u članku 6. Pravilnika.

Nadalje, iako su nekretnine obuhvaćene točkom V. izreke osporenog rješenja u zemljišnim knjigama upisane kao općenarodna imovina bez upisanog nositelja prava korištenja, u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja pravilno je utvrđeno da je zainteresirana osoba vlasnik istih, a što proizlazi iz spisu priložene potvrde naprijed navedenog tijela Grada Novi Vinodolski klasa: 344-01/15-10/3, urbroj: 2107/02-04-18-21 od 26. lipnja 2018. u kojoj se potvrđuje da su nabrojane katastarske čestice ovakovog upisa preuzete u vlasništvu Grada Novi Vinodolski temeljem odredbe članka 87. stavka 1. zakona o lokalnoj samoupravi ("Narodne novine", broj: 90/92.) iza prijašnje Općine Crikvenica.

Slijedom navedenog, prema ocjeni ovoga Suda o predmetnoj upravnoj stvari odlučeno je sukladno mjerodavnim propisima i pravnom shvaćanju ovoga Suda, te je tuženik u obrazloženju rješenja iznio valjane razloge za donošenje odluke, pa istim nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja. Stoga je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno kao pod točkom I. izreke.

Zainteresiranoj osobi priznat je trošak spora za sastav odgovora na tužbu po odvjetniku uvećan za PDV prema Tbr. 23.1 i Tbr. 42 i Tbr. 40. Tarife o nagradama i nagradi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 142/12., 103/14., 114/14. i 107/15.) i iznosu od 3.125,00 kn na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima (točka II. izreke).

Odluka o objavi presude iz točke IV. izreke utemeljena je na članku 14. stavku 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 13. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Gordana Marušić-Babić, v.r.

Za točnost prijeka - ovlašten službenik

Main body of faint text, appearing as several paragraphs of illegible content.

Second section of faint text, possibly a separate paragraph or sub-section.

Third section of faint text, continuing the document's content.